

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. június 19.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZ ATYA SZERETETE

Énekek: 165,1, 164, 425,2, 269,1.4-5

Lekció: Máté 6,19-24

Alapige: 1János 2,15

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, hogy naponként készítettél számunkra ígét, amely előtt elcsendesedhettünk, megalázhattuk magunkat. Köszönjük, amikor munkahelyen, otthon különféle szituációkban, vagy itt a gyülekezetben eszünkbe juttatta a Szentlélek mindazt, amit tanítottál nekünk. Köszönjük Neked azt az irgalmat, hogy Te sose mondasz le rólunk, hanem hűséggel velünk vagy minden napon ígéreted szerint. Bocsásd meg nekünk, amikor mi nem vagyunk Teveled. Kérünk, hogy könyörülj rajtunk, hogy lelki szemünkkel, hit által lássunk Tégedet újból és újból, ne csak azt higgyük, hogy mi, emberek formáljuk az élet dolgait, vagy mintegy véletlenségből történnek velünk különféle események, hanem lássunk meg Téged, az élet Urát, aki személyesen formálsz és alakítasz bennünket és életünket.

Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is elkezdődhettek a csendeshetek gyülekezetünkben. Kérünk, hogy áldd meg a Gedeon ifi hetét Neszmélyen, hirdettesd a Te ígédet, nyitogasd a résztvevők szívét előtte.

Köszönjük, hogy most is összehívtál bennünket, hogy igazán tiszteljünk Téged. Nem azért, hogy egy teremben legyünk, nem azért, hogy pusztán énekelgessünk, vagy eltöltsük az időt, hanem hogy valóban hittel, meglátva Téged,

kegyelmedet, irgalmadat, őszinte imádatlal áldozzuk Előtted, és Téged tiszteljük, a Te szavadat komolyan véve úgy, hogy életünkre alkalmazzuk, s olyan tekintélynek gondoljuk, amely előtt le kell borulnunk, amelynek engednünk kell. Így kérünk, hogy valóban hirdettesd a Te életeteket formáló szavadat, akaratodat nekünk, és Lelked munkálja azt, hogy mi pedig valóban ahhoz igazodjunk. Kérünk, hogy így tedd életünket igazi istentiszteletté, amely nemcsak vasárnap, hanem a hét minden napján arra a kérdésre keresi a választ, hogy *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”* Köszönjük, hogy Szentlelked által megígérted, hogy itt vagy velünk, hiszen nevedben jöttünk össze, kérünk, hogy valóban tedd áldássá a gyermekek között, itt, a felnőttek között hirdetett ígét, és a mai nap alkalmait is. Köszönjük, hogy kegyelmesen és türelmesen újból és újból keresel minket. Így kérünk, hogy áldd meg istentiszteletünket, Rád figyelésünket, Irántad való hódolatunkat.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

János apostolt a szeretet apostolának is szokták hívni, egyrészt azért, mert evangéliumában így utal magára, sose nevezi nevén magát, hanem csak úgy, hogy a szeretett tanítvány, másrészt pedig azért, mivel egyetlen újszövetségi szerző sem beszélt annyit a szeretetről, mint ő az evangéliumában és leveleiben. Természetesen a legtöbb esetben pozitív értelemben használja ezt a kifejezést, amire számtalan alkalommal fel is szólít minket. A hívó élet lényegét is tömören abban a kifejezésben foglalja össze, hogy szeressed Istent. A felolvasott igevers azon ritka szakaszok egyike, amikor negatívan szól valaminek a szeretetéről. Önmagában véve is szomorú dolog, hogy egy pozitív jelenséget, dolgot, mint a szeretet, negatív dologra használjuk. Az apostol arra akar ezzel a különös szóhasználattal rávilágítani, hogy valami probléma van az életünkben. A probléma pedig nagy, hiszen Isten azt tiltja meg nekünk az apostolon keresztül, hogy: *„ne szeressétek a világot”*. Pozitív szót használ (szeretet), de mégis, tudjuk jól, hogy a jelentése valami negatívra, valami bűnre mutat rá. Mondanom sem kell a Testvéreknek, hogy a kétféle szeretet: Istené és a világé, nem azonosítható egymással, ahogyan azt egyébként néhányan tenni szokták, miközben azt vallják, hogy mindegy, hogy mit vagy kit, csak szeress. Urunk határozottan elutasítja ezt a nézetet, sőt ellene is mond neki itt, a felolvasott igeversben. Ahelyett, hogy próbálná kibékíteni a kétféle szeretetet: a világ és Isten szeretetét, rámutat arra, hogy olyan lényegi különbség van a kettő között, hogy azok teljesen ellent mondanak egymásnak, és az egyik kizárja a másikat. Ezt olvastuk ugyanis az alapigében: *„Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete”*. Ez egy határozott választóvonal, amelyet az Úr meghúz, amelyet látnunk kell: ha a világot szereted, nincs meg az Atya szeretete benned.

Létezik tehát olyan szeretet, amelynek nincs semmi köze Istenhez. Tárgya ez a világ, és minden, ami ebben a mostani életünkhöz kapcsolódik. Hogy mi-

ról van szó? Mit jelent a világ szeretete? Elkezdhetnénk sorolni, és akár éjfélig is itt ülhetnénk, annyi mindent szeretünk ebben a világban. Gondolhatunk szórakozásra, pihenésre, munkára, családra, feleségünkre, gyermekeinkre, a művészetekre, és még sok minden másra, mindenre, amihez ragaszkodik az ember Isten nélkül. Ez a fajta világi szeretet be tudja úgy tölteni a szívünket, hogy meghatározza teljes személyiségünket, azt, akik vagyunk. Amennyiben ez a szeretet uralkodik bennünk, annak látható jelei vannak, megmutatkozik értékítéletünkben (mit tartunk értékesnek és fontosnak, és mit nem), megmutatkozik kitűzött céljainkban (amelyeket el szeretnénk érni, és amelyekért minden nap dolgozunk), megmutatkozik abban, hogy milyen dolgokért fogunk küzdeni ebben az életben.

A világ szeretete azonban – hangsúlyozza az Ige – ellentéte Isten szeretetének. Ez annyit jelent, hogy a kettő nem fér össze egymással, még akkor sem, ha néhány vallásosnak tűnő, de valójában világi ember az ellenkezőjét állítja. Mert sajnos vannak olyan felekezetek és szekták, amelyek nagyon is világias lelkülettel azt állítják, hogy ők csak a szabadságukat élik meg, de valójában a világhoz ragaszkodva élnek. Krisztus arra a veszélyre akarja felhívni a figyelmünket, hogy a világ szeretete sötét alternatívája Isten szeretetének. Annak helyét akarja elfoglalni, a helyett akar minket meghatározni, hogy kik vagyunk, és mindent megtesz azért, hogy Isten szeretete ne uralkodjék bennünk, tehát még ellenséges is Isten szeretetével szemben. Félreértés ne essék, itt nem azt mondja az Úr, hogy ami a világban van, az minden gonosz, és gyűlölni kell. Ezt senki nem állítja, a Szentírás sem. Csak arra világít rá az Úr, hogy amikor az Úrtól kapott szeretet él bennük, akkor még a felebarátunkat is, ellenségünket is másképpen szerethetjük, mint egyszerűen bűnös emberként, amikor óemberi módon próbálunk viszonyulni másokhoz. Ott van bennünk tehát ez a küzdelem, ez a kísértés a világ szeretetére, de akárhogy is küzd bennünk az óember, akárhogy is próbálja visszarángatni életünket a bűnbe, Isten kegyelme és szeretete nagyobb nála. Akiben ugyanis a Szentlélek munkálkodik, abban megtermi az Isten iránti szeretet gyümölcsét is (Galata 5).

Hívó emberként tapasztalhatjuk mindkét folyamatot magunkban. Egyrészt a világ csábítását, szívünk vonzódását e világ dolgaihoz, a testiség, a gyönyörök, különféle földi örömök erejét, amelyek szinte foglyul tartanak minket, másrészt viszont Isten Lelkének szabadítását, ennek valóságát, azt, hogy elkezdjük szeretni Istent, elkezdjük a lelki dolgokat szeretni, és elhisszük Isten irántunk való szeretetét, amelyet Krisztusban mutatott meg számunkra. Mind a kettő valóság az életünkben. Itt is szeretném felhívni a figyelmet, hogy attól még, hogy valaki hívó és Krisztus megváltottja, biztos helye van a mennyországban, ezen nem változtat semmilyen bűn, de az emberi természet még nem újult meg teljesen, mint ahogy majd a feltámadáskor fog, illetve Krisztushoz menetelünk-kor megszabadít bennünket minden bűntől, most még az óember harcol ellenünk, még küzdünk vele. Erről a harcról beszél Urunk, és azt mondja, hogy ez a harc az érzelmek, kívánságok szintjén zajlik le bennünk, de van egy tudatos értelmi része is, ami azt jelenti, hogy értelmünkkel is küzdenünk kell.

A Hegyi beszédben, a felolvasott rész, a Máté 6,19-cel kezdődő szakaszban Krisztus erre a harcra hívja fel a figyelmünket. Több dolgról is beszél egymás után. Először mindig negatívan, tiltó kifejezéseket használva rávilágít arra, hogyan szeretjük a világot, majd pozitívan, új utat mutat számunkra, hogy hogyan lehet az Atyát szeretni. Többek között így fogalmaz: ne gyűjtsetek magatoknak földi kincseket, nem szolgálhattok két úrnak, majd a folytatásban beszél arról, hogy ne aggodalmaskodjatok az étel, ital, ruházkodás és más dolgok felől. Majd pozitíve rámutat arra, hogy ezek helyett inkább mennyei kincseket gyűjtsünk, egyedül az Urat szolgáljuk, és merjük rábízni magunkat Isten gondviselő szeretetére és kegyelmére. Ezekben a dolgokban az is közös, és erre nagy hangsúlyt helyez Krisztus, hogy mindegyik mögött az emberben lévő szeretet áll. Vagy a világ szeretete, vagy Isten szeretete. Tehát amikor te valami mellett döntesz, mert értékesnek ítéled, Krisztus arra mutat rá, hogy a mögött vagy az Isten iránti szereteted áll, vagy az evilág iránti szereteted. Ha nagyon le akarom egyszerűsíteni a kérdést, akkor úgy fogalmazok, Testvérek, hogy minden szeretetkérdés ebben az életünkben: vagy a világot szeretjük vagy az Urat.

Krisztus azzal, hogy határozottan megtiltja számunkra a világ szeretetét, és felszólít az Úr iránti szeretetre, egyúttal ezt a küzdelmet tudatosabbá is akarja tenni bennünk. Azt értem ez alatt, hogy Isten világossá akarja tenni számunkra egyrészt azt, hogy újjászületett emberként választanunk kell a világ és Őközötte. Isten már minket választott ki gyermekeinek, de bennünk is el akarja végezni azt a munkáját, hogy mi is újabb és újabb helyzetekben, különféle szituációkban, családi helyzetekben vagy munkahelyi problémákban Őmellette döntsünk, a bűnt pedig tudatosan kerüljük. A Róma 12,2-t jól ismerjük: *„ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata”*. Ez az igevers több dologra is figyelmeztet minket. Legalapvetőbb kérdése az, hogy hogyan akarunk mi Isten akarata szerint élni, ha értelmünk nem képes felismerni azt? Hogy akarsz te csütörtökön délelőtt 10 órakor akár a boltban, vagy bárhol, a munkahelyeden töltve az időt Mellette dönteni, ha nem tudod felismerni, hogy mi Isten akarata? Előbb ugyanis – figyelmeztet Isten – elménknek kell megváltoznia ahhoz, hogy egyáltalán felismerjük Isten parancsait, és csak az után tudunk az engedelmességre törekedni. A *„ne szeressétek a világot”* felszólítás tehát egy olyan részére mutat rá az életünknek, ami azt jelenti, hogy ne szeressétek a világias gondolkozást. Ez részben azt jelenti tehát, hogy ne úgy ítéljétek meg a dolgokat, mint azok, akik nem hisznek Istenben, vagy a képmutató vallásoskodók – akikről korábban beszélt Jézus a Hegyi beszédben –, hanem kezdjétek úgymond elkérni az Úrtól a krisztusi gondolkozást, elsajátítani Isten akaratát és gondolatait. Tanulmányozzátok minél többet a Bibliát, erre szólít fel Isten minket. Ismerjük a 2Péter végét: *„növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak, megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében”*. Itt is egy ismeretben való gyarapodásra hív minket: ismerd meg jobban Krisztust és az Ő akaratát. És hadd egészítsem ezt azzal ki, hogy többször hallom, hogy egy-egy ige nem szól hozzám, mert nem aktuális az életemben. Lehet, hogy

más problémám van, más szituációban vagyok, de az az ige most nekem nem aktuális. Ez szép és jó, Testvérek, csak az a helyzet, hogy Isten gyakran nem abban az utolsó pillanatban akar neked megoldást adni, amikor a bajjal találkozol. Hány olyan alkalom fordul elő, hogy valami hirtelen történik, és mi kapkodunk, keressük gyorsan az Úr akaratát, és nem tudjuk, hogy most mit kellene tennünk, mert nincs meg bennünk az Úr akaratának ismerete. Holott lehet, hogy korábban, 1 vagy 2 hónappal ezelőtt elhangzott egy alkalom vagy egy csendesség során azt az igeverset hozta eléd az Ige, és már előre fel akart volna az Úr készíteni. Ha ott és akkor megtanulod, ha ott és akkor végig gondold, gondolkozásod részévé teszed, akkor nem ért volna váratlanul, hanem visszaemlékezhetnél arra, hogy mit is mondott az Úr nekem 1 hónappal korábban, és ez a mostani helyzetre nagyon is passzol. Isten igéjét nem aszerint kell beskatulyáznunk, hogy most éppen hogy szól, hogy nem, hanem azt mondja: ha tanítványok vagyunk, az értelmünknek, gondolkozásunknak folyamatosan meg kell változnia. Tudatosan fogalmazzuk meg magunkban, hogy a hétköznapi dolgokat hogyan látja Krisztus, és igyekezzünk ezt a szemléletet, ezt a lelkiiséget elkérni az Úrtól, hogy mi is azonosulni tudjunk vele, mi is igazat tudjunk adni az Úrnak. És kérjük a Szentlelket, hogy juttassa is eszünkbe ezeket az igéket. De hogyan megy végbe az elménknek ez a megújulása? Több kifejezést használ Isten a Pál által írt igében.

Először is azt mondja, hogy „*ne szabjátok magatokat e világhoz*”. A szabni görög kifejezés annyit jelent, hogy valakihez hasonlóvá akar válni. Károli találoán a szabás kifejezéssel fordította, ami a ruhakészítés folyamatát hozza elénk. A ruhát ugyanis egy szabásminta szerint készítik el, a szerint vágják ki az anyagból a ruharészeket, és varrják azokat össze. Ugyanígy az ember is – figyelmeztet Isten – gyakran szabja magát, értékrendjét és viselkedését más emberekéhez vagy éppen a világhoz. Olyan ez, mint a kisgyermek tanulása, az óvoda vagy még kisebb korú gyermekeké. Hogyan tanulnak ők? Utánzással. Látják otthon a szüleiket, az óvodában egy szituációt, hallanak egy mesét, egy történetet, és utána úgy próbálják elsajátítani az ott történeteket, vagy megérteni, hogy maguk is eljátsszák azt. A játék során gyakran azokat a felnőtt szerepeket játszzák el, amikkel találkoznak. Ezek szerint játszanak anyukásat és babásat, vagy a mesék főszereplői bőrébe bújnak, és lesznek katonák, királyok, akik legyőzik a gonosz ellenséget. Ez a szerepjátszás a tanulás fontos része, de sajnos felnőttként negatív értelemben sokszor megmarad ez a szerepjátszásunk. És nem is ezzel van a gond, hogy valakihez igazodni akarunk, hanem az a baj, hogy rossz példákhoz akarunk igazodni. Mi, felnőttek is ugyanúgy eljátsszunk bizonyos szerepeket: a jó munkatárs szerepét, az illedelmes vendéglátóét, rokonét, az érdeklődő testvérét (aki hallgatja a másikat, csak éppen gondolataiban már máshol jár, nem tud figyelni a testvérré). Az ige emlékeztet minket arra, hogy mindannyian úgy születünk ebbe az életbe, hogy alapvetően a világhoz szabjuk magunkat, és ez alól nincs kivétel, minden ember ilyen. Azért teszünk így, mert Istent nem ismerjük, és ha parancsait meg is ismernénk, ahhoz magunktól nem tudunk igazodni. Istennek kell belenyúlnia az életünkbe, hogy ez a változás meg-

történjék. Ebben az állapotunkban nem maradhatunk – figyelmeztet Pálon keresztül Isten! Mi, hívők nem igazodhatunk többé a világi mintákhoz és értékekhez.

De akkor mégis minek kell történnie? Mert ez tiltás volt, hogy ne tedd, ne szabjátok magatokat. De akkor pozitíve mit akar az Úr véghez vinni a mi életünkben? Azt mondja, meg kell változnunk elménk megújulása által. Az itt szereplő görög kifejezés a metamorfózis, amelyet átváltozással és átalakulással fordíthatunk. Az ógörög nyelvben a mitológia használta ezt a kifejezést a leggyakrabban. Azokat a csodálatos átváltozásokat értették metamorfózis alatt, amelyek során egy ember – a mitológia szerint – madárrá vagy valami más élőlényé változott át. Oly nagy mértékű volt a változás, hogy fel se volt ismerhető az ő ember volta. A lényege ennek a kifejezésnek tehát az, hogy az ember valami teljesen újjá változik, mint ami korábban volt. Az Újszövetség nagyon kevésszer használja ezt a kifejezést, nem véletlenül, többek között pl. akkor, amikor Jézus a megdicsőülés hegyén tanítványai szeme láttára átváltozott, ruhája olyan fehér lett, ami az apostolok beszámolója szerint, nem volt hasonlítható semmilyen fehérséghez ezen a földön, legjobban a hó fehérségét közelítette meg. De ott az igeszakasz hangsúlyozza, és az apostolok is erre teszik a hangsúlyt, hogy igazából összehasonlíthatatlan volt bármi földivel. Ebben a világban nincs semmi sem olyan tiszta és olyan fehér, mint amit ott ők akkor Krisztus személyében láttak. A lényeg az, hogy amikor az Ige azt mondja, hogy elménknek így át kell változnia, akkor az azt jelenti, hogy nem kis mértékben, hanem hatalmas mértékben változik meg a gondolkozásunk, olyannyira, hogy a korábbi ismerőseink azt fogják rólunk mondani, hogy te teljesen új ember lettél, rád sem ismerek, annyira megváltozott a gondolkozásod. Ebben a kifejezésben azonban az is benne rejlik, hogy ezt a nagymértékű változást az ember nem képes maga produkálni. Az Újszövetség ezt a szót mindig passzív formában használja, és nem aktívban. Nyelvtanilag – tudjuk jól – ez azt jelenti, hogy én vagyok, aki cselekszem, a passzív viszont azt jelenti, hogy valaki más cselekszik énvelem, énrajtam. És itt az Ige mindig hangsúlyozza, hogy nem te vagy az, aki megújulsz, hanem téged újít meg Isten. Ő az, aki egyedül képes így megváltoztatni a mi értelmünket és szívünket.

Ezt a kifejezést használja hangsúlyosan is az elménkkal kapcsolatban Isten: elméteknek kell megújulnia. A szívnek is, és sok más mindennek, az érzéseinknek is, de ebben az igében külön hangsúlyt helyez Isten az elménk megújulására. Miért kell értelmünknek így megújulnia? Mert alapból alkalmatlan a jó és a rossz közötti különbségtételre. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ne lenne egyfajta erkölcsi érzéke a hitetlen embernek is, ami néhány dologban látszólag meg is egyezhet a bibliai értékekkel, hanem azt jelenti, hogy a bűnös ember, aki még nem újjászületett, nem ismeri Megváltóját, nem képes az Isten szerinti jót meglátni és felismerni, nem érti Isten akaratát. Olvassa az Igét, valamilyen szinten megéri, de nem érti, hogy az miért jó. Mert mit mond az ige? Azt, hogy azért kell megújulnunk, hogy „*megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata*”. Ez a megvizsgálás, ez a különbségtétel az, amire képtelenek va-

gyunk a megújulás nélkül. Ahhoz, hogy felismerjük az isteni akaratot ebben a világban és az Ő igéjében, meg kell újulnunk. A Titus 3,5 szerint „*a Szentlélek megújítása által*” megy bennünk végbe ez a változás, a Szentlélek képes minket így megváltoztatni.

Csak az ilyen megújított elme képes meglátni, hogy a szíve mit is szeret valójában: ezt a világot vagy pedig Istent. Csak ennek a megújulásnak köszönhetően tudunk Krisztus tiltásainak és parancsainak nem eleget tenni, hanem ezekre törekedni. Azt viszont hinnünk kell, mert ezt is végzi bennünk a Szentlélek, hogy igenis Isten képes megújítani bennünket így, hogy teljesen megváltoztassa a gondolkodásunkat. Hinnünk kell, hogy el tudja bennünk végezni ezt a munkát, hogy ne szeressük többé ezt a világot. Hinnünk kell, hogy Isten képes elválni minden érzelmi, kívánsági, értelmi szinten a világhoz kapcsoló köteleket, Ő képes ezeket megváltoztatni, és meg tudja adni, hogy helyette teljes lényünkkel az Urat akarjuk szeretni.

Milyen konkrétumokban mutatkozik meg ez a szeretet és változás? Mert általánosan beszélhetünk Isten szeretetéről, és arról, hogy meg kell változni, de mégis mit jelent ez? Miben mutatkozik meg ez a változás? Azokban a dolgokban, amikről Krisztus a Hegyi beszédben beszélt, amit felolvastam a 6. fejezetből. Néhányat nézzünk meg. Ezek is általánosabb dolgok az életünkben, de tudjuk aktualizálni, személyesen mindannyian el tudunk gondolkozni, hogy hogy is van ez az én életemben.

A fejezet első felében Urunk a képmutató vallásoskodás ellen beszél, amelynek egyik fő jellemzője, hogy emberek tetszését keresve tesz dolgokat. Az adakozásban, alamizsnaadásban, imádságban és böjtölésben az a legfontosabb számára, hogy mások lássák őt, és az emberektől dicséretet, elismerést és tiszteletet kapjon. Látszólag az ilyen ember Istent szereti jobban, mert vallásoskodó, és magát hívőnek vallja, de valójában mindvégig a világhoz ragaszkodik, hiszen nem az Úrra nézve él, hanem mások véleménye határozza meg őt, imádságát, adományait és minden más tettét. Az emberi dicséretkeresés mögött sajnos egy olyan tévhit és téves gondolkodás áll, hogy az ember a szeretetet és az elismerést csak a másik embertől kaphatja meg. Ez tévhit, hogy a szeretetet, elismerést csak a másik embertől kaphatom meg. Az így gondolkodó ember nem hiszi el, és nem jelent számára semmit Isten irántunk való szeretete, az, hogy Ő abban mutatta meg a szeretetét, hogy Krisztust odaadta értünk a golgotai keresztfára. Ebben tud minket Urunk úgy megváltoztatni, hogy inkább Istent szeressük, mintsem mások dicsérete után vágyódjunk. Olyan emberré tud tenni minket, akik inkább titokban tesznek jót másokkal – ahogy Krisztus azt parancsolja –, imádságaikat gyakrabban mondják el a belső szobájukban, magányosan, mint mások előtt, és ha közösen is imádkoznak testvéreikkel, akkor is az Úrra figyelnek, és nem a jelen levők véleményére, hogy jaj, mit fog majd az mondani, ha én így merek imádkozni. Olyan hívőkké tud tenni az Úr bennünket, akik böjtölésekor nem az rí le róluk, hogy ez az ember valamitől megfosztja magát, hanem annak örömeivel tud böjtölni, hogy az Úr megadta hozzá a lelkiérőt, és azt a lehetőséget, hogy még inkább Rá figyeljek (mert a böjt célja ez). A hívő élet-

nek kiindulópontja, és nem a célja Isten irántunk való szeretete: nem azért teszünk hívőként jó dolgokat, hogy Isten szeressen minket, hanem mivel elhisszük Isten irántunk való szeretetét, viszontszeretetből törekedhetünk ezekre. A világ szeretete fordított: azért teszünk valamit, hogy szeressenek minket, vagy kapjunk cserébe valamit. Nagy különbség van a kettő között!

A folytatásban Krisztus arra mutat rá, hogy az ember földi élete során sok mindent gyűjt. Olyan általa értékesnek tartott kincseket, értékeket, amelyeket saját belátása és értékítélete szerint ítél olyanoknak, amikért érdemes minden napjait, munkáját, erejét, idejét feláldozni. Nem mindegy azonban, hogy milyen kincseket gyűjtünk. Magával a kincsgyűjtéssel nem vitatkozik Krisztus, azt mondja, hogy az emberi természetnek része, hogy az értéket keresi. De nem mindegy, hogy mit ítél értéknek. Azt mondja, vagy olyanokat gyűjtünk, amik megromlanak, vagy halálunkkal elvesznek, vagy pedig olyanokat, amelyek az örök életre megmaradnak. Nem mindegy, hogy melyiket választjuk. Krisztus egy nagy veszélyre figyelmeztet minket: egy nagy veszteségre, amely akkor következhet be az életedben, amikor csupa hiábavaló dolgot szereztél meg ebben az életedben, és halálod pillanatában ezeket itt kell hagynod, és le kell mondanod, és az örök életre nem vihetsz magaddal semmit. Ez egy nagy veszély. Mindezek megítélésében kulcsfontosságú szerepet tölt be értelmünk, amely megvizsgálva végig gondolja, hogy mi az, ami értékes vagy értéktelen. Isten azt mondja, hogy ha a világhoz ragaszkodunk, és értelmünk nem újul meg, akkor olyanok leszünk, mint a rossz üzletember, aki nem gondolja végig, hogy mibe fekteti be pénzét, idejét és forrásait, nem foglalkozik azzal, hogy csak rövidtávon látszik valami nyereségesnek, hosszú távon azonban csődbe viszi őt. Krisztus ezzel szemben azt mondja, hogy Istent szeretve, értelmünkben megújulva megtanulhatjuk helyesen meghatározni a dolgok igazi értékét, az Ige szerint, Isten szemszögéből nézve azokat. Azt is megláttatja velünk Urunk, hogy hosszú távon kell gondolkoznunk, azt a kérdést folyamatosan szemünk előtt tartva, hogy mi az, ami el fog pusztulni, és mi az, ami örökre meg fog maradni. Szabad folytatni a hasonlatot, Krisztus azt mondja: olyanba fektess bele, ami lehet, hogy ebben a földi életben nem hozza meg azonnal a nyereséget, de hosszú távon, az örök életre nézve megadja. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy ebben a világban már nem kapunk áldásokat az Úrtól és szabadításokat, de tudjuk jól, hogy a legnagyobb nyereség az örökkévalóságban vár minket.

A következő kérdés, amiről Krisztus beszél, az az, hogy az ember a világossághoz vagy a sötétséghez ragaszkodik. Azaz azt a kérdést szegezi nekünk, hogy mi van a szívedben: világosság vagy sötétség. Más megfogalmazásban: az Isten által az Igében kijelentett igazsághoz ragaszkodsz, amit Krisztus személyesít meg legérthetőbb módon számunkra, vagy pedig ahhoz a hazugsághoz, amit e világ fejedelme terjeszt ebben a világban, amely elhomályosítja és sötétségben tartja még a legokosabb embereket is. Mert az igazi valóságot azzal kapcsolatban, hogy kik vagyunk mi, emberek, mi életünk célja, és mi felé tartunk, mi vár ránk a halál után, az igazi választ és az igazságot Isten tárja elénk az Ő igéjében. Minden ettől eltérő gondolat és vélemény ködösítés csupán, és a sötétségben

tart bennünket. Ha a világot szeretjük, akkor ezekre a kérdésekre vagy nagy és neves filozófusoktól, költőktől, tudósoktól, vagy általunk kiválasztott emberektől várjuk a válaszokat. Ellenben ha Istent szeretjük, akkor értelmünk újból és újból Isten igéjéhez vezet bennünket, annak ismeretében akar minket elmélyíteni. Akkor az igazság nem logika kérdése lesz csupán számunkra, hanem személyi kérdéssé válik: nem az lesz a kérdés, hogy micsoda az igazság, hanem kicsoda az igazság, ki az, aki az igazságot képviseli, és aszerint tud cselekedni. És felismerjük, hogy Krisztus a világ világossága, de nem nagy általánosságban csupán, hanem személyesen ki tudom mondani, hogy Ő az én világosságom, az én életem dolgait is Ő világítja meg.

A folytatásban Krisztus ezt a személyességet még inkább hangsúlyozza, amikor választás elé állít minket. Azt mondja: vagy egyedül Őt szolgáljuk, vagy pedig a világot. Nincs köztes megoldás, hogy Istennek is és a világnak is szolgálok, nem létezik ilyen. Ha azt gondolod, hogy az Úrnak is lehet, meg a világnak is, akkor igazából a világnak szolgálsz. Krisztus nagyon radikálisan határvonalat húz. Azt mondja, és arra mutat rá, hogy ez lehetetlen dolog. Azt mondja: nem szolgálhattok két úrnak. Pont. Vagy az egyiknek, vagy a másiknak. Ebben Krisztus nagyon következetes és szigorú. Vagy az egyiket gyűlölöd, és a másikat szereted, vagy az egyikhez ragaszkodsz, a másikat pedig lenézed és megveted. Akinek Isten megújította az értelmét, az belátja ennek igazságát, hogy nincs kétfelé sántikálás. Vagy az Úrnak élek, vagy ha az Úr mellett még a világot is szeretem, akkor a világot szolgálom. A valóságban sem működik az háborús időkben, hogy egy katona teljes őszinteséggel, elköteleződéssel két ellenséges országot szolgáljon. (Vannak kémek, akik elköteleződnek egy ország iránt, és úgy tesznek, mint ha a másikat szolgálnák, de az nem ugyanaz.) Itt arról van szó, hogy mind a két fél felé teljes szívvel elköteleződöm. Ilyen nem létezik a valóságban sem. Ha egy ilyen katonát elkapnak bármelyik országban, hazaárulás vádjával fogják elítélni. Azt fogják mondani, hogy te igazából nem is köteleződtél el, ha az ellenséget szereted. Krisztus is erre mutat rá: vagy a világot tagadod meg, és az Urat szolgálod; vagy az Urat nem szereted, nem engedelmeskedsz Neki, mert még mindig a világhoz ragaszkodsz. Az idődet, erődet vagy odaszánod Istennek, vagy pedig nem. Vagy Neki élsz teljes életeddel, vagy csak bizonyos időt szánsz rá, hetenként néhány órát, és akkor még a világ uralma alatt élsz. Olyan nincs, hogy az Úrral vagyok a napi csendesség alatt, meg amikor itt vagyok bibliaórán meg istentiszteleten, és utána kimenne, mint hogyha semmi közöm nem lenne az Úrhoz, a világban élek a saját belátásom szerint. Ilyen nem létezik. Vagy Isten megszabadított téged, és átvitt az Ő országába; vagy a világban élsz. Ha Ő átvitt az Ő országába, akkor a nap 24 órájában Neki és Vele élsz. Akár fekszel, akár alszol, akár főzöl, akár dolgozol, akár pihensz, a családdal vagy együtt, vagy itt a gyülekezetben bibliaórán veszel részt, mindent az Úrral és az Úrért igyekszel tenni. Nincs vagy-vagy. Krisztus egy olyan közösségre akar lépni velünk, ami elválaszthatatlanná tesz bennünket Tőle. Mindenhol velünk van, és mi is Ővele.

Látjuk tehát, mennyire létfontosságú kérdés az, amit Urunk János apostol által élénk tár? A világ szeretete nem egyeztethető össze Isten szeretetével.

De aki valóban megtapasztalta Isten irántunk való szeretetét, az nem is igen vágyódik a másik után. Aki megtapasztalta azt, hogy mit jelent az, hogy Isten szeret engem, az az ember látja, hogy a világ szeretete értéktelen. A világ nem tud nekem olyan békességet nyújtani, mint amit az Úr ad. Nem tud megerősíteni az okos, bölcs mondásaival úgy, mint az Úr ígérete és hűsége a legnagyobb mélységek közepette, még a halál közeledtével sem. A világ nem tud annyit nyújtani, és olyat, mint amit az Úr egyedül tud az Ő szeretetével és kegyelmével adni nekünk. Aki megtapasztalta Isten irántunk való szeretetét, annak szemében a világ nyújtotta élvezetek, örömök, kívánságok elértéktelenednek. Mert Isten szeretete kimondhatatlanul és összehasonlíthatatlanul felülmúlja a világ szeretetét. Ha a Szentlélek már megláttatta ezt velünk, Testvérek, ha értelmünket megújította, akkor adjunk ezért hálát, és erősödjünk meg még inkább ebbéli elhatározásunkban, hogy az Urat szeretjük, és nem ezt a világot, és az Ige által újuljon meg folyamatosan a gondolkozásunk. Szánjuk oda magunkat tudatosan is az Úrnak. Ha még nem történt meg ez, akkor kérjük Őt, hogy ragadjon minket ki ebből a világból, annak ölelő karjaiból, és szabadítson meg minket e világ szeretetétől, Szentlelke által pedig újítsa meg szívünket, értelmünket, hogy felismerjük az Ő akaratát, és a szerint tudjunk élni. Kívánom, hogy tapasztaljuk meg ezt a kegyelmet, és merjünk ezzel élni, az Úrhoz fordulni, és ezért is könyörögni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy nemcsak eljöttél ebbe a világba, hanem azóta is közöttünk vagy, sőt ígéreted szerint úgy fogalmazhatunk, hogy Szentleked által bennünk élsz. Köszönjük Neked, hogy ilyen szoros közösséget keresel velünk, és hogy a Te szereteted felől napról napra meg akarsz minket győzni, nem pusztán az életünk eseményein keresztül, hanem a Te szavad, az Ige által is.

Köszönjük Neked, hogy türelmes vagy velünk harcainkban, és amikor elbukunk, Te akkor is odajössz, és felemelsz minket. Szeretnénk kérni külön, hogy segíts elszakadnunk ettől a világtól, ahogy már pünkösdkor hirdetted Péter apostol által: vonuljunk ki ebből a gonosz nemzetségből, nem azért, mint hogyha nem kellene emberek társaságát keresnünk, hanem hogy lelkileg tudjunk elszakadni mindentől, ami bűn, mindentől, ami véges és elpusztul. Segítségül tanuljunk Hozzád ragaszkodni, és Benned szeretni felebarátainkat, sőt, ellenségeinket is kegyelmedből. Könyörgünk, Urunk, hogy újítsd meg ezért értelmünket, hogy felismerhessük a Te akaratodat. Gyakran tapasztaljuk azt, hogy az ígét vagy felületesen vagy sehogy se akarjuk megjegyezni, ezért is kérjük, hogy valóban változzon az értelmünk, hogy ragaszkodjon a Te akaratodhoz, mert enélkül az engedelmisségünk is megakadályoztatik. Köszönjük azt a munkát, amit már elvégeztél bennünk. Köszönjük mindazt, amit megláttattál, megértettél velünk, amihez hitet adtál, bizalmat. Köszönjük, hogy végeztél bennünk munkádat, hogy a hitnek gyümölcsei, cselekedetei is legyenek. Kérünk, Urunk, hogy erősíts továbbra is bennünket ezekben a küzdelmeinkben, és ragyogtasd

fel számunkra irántunk való szeretetedet, hogy mi is viszont szerethessünk Téged. Köszönjük a testvéri közösséget, hogy egymás hite által erősödhetünk, segíthetünk egymásnak ebben a harcban, az erőtlent felemelheti az erős, a félős szívűt bátoríthatja a testvére, és minden küzdelemben ott állhatunk egymás oldalán. Kérünk, tedd gyülekezeti közösségünket is ilyenné. Köszönjük, hogy vezeted gyülekezetünket, egyházunkat, kérünk is, hogy egyházunk vezetői és szolgálói a Rólad szóló evangéliumot hadd hirdessék, azt, hogy hogyan szerettél bennünket, és hogy mi is hogyan szeressünk Tégedet, és szakadjunk el ettől a világtól.

Áldd meg, kérünk, népünk vezetőit is, Szentlelked igéje, bölcsessége vezesse őket döntéseikben, és tegye őket állhatatos és erős szívű emberekké.

Könyörgünk alkalmainkért. Valahányszor az Ige körül gyűlünk össze, Te áldd meg együtt létünket. Áldd meg a ma délutáni alkalmainkat, a neszmélyi csendeshetet, az előttünk álló bibliaórákat, kérünk, hogy mindig Te és a Te igéd legyen a középpontban.

Kérünk az engedelmességért, hogy valóban 24 órában Veled tudjunk élni, akár eszünk, akár iszunk, akár pihenünk, akár dolgozunk, akár egyedül, akár szereteteinkkel vagyunk, mindig segíts a Te gyermekeidként Veled együtt is közösségben tölteni az időt.

Így maradj velünk ígéreted szerint minden napon, és segíts, hogy mi is Veled maradhassunk. Köszönjük, hogy nem evilági örömeket és nem testi kívánságokat kielégítő jutalmat készítettél számunkra, hanem azt az örök életet, amely egyedül Benned és Tőled kapható meg. Kérünk Téged, hogy hadd legyen reménységünk a Veled való találkozásra is. Kérünk, hogy ha előbb veszel magadhoz minket, minthogy visszajössz, akkor örömmel vegyük a Veled és a testvéreinkkel való találkozást, azt az örök boldog életet, amelyet készítettél számunkra. Ha még félelmek vannak a szívünkben, Urunk, kérünk, Te tegyél bizonyossá golgotai kereszttáldozatod felől, hogy mindenre elégséges, Te mindent elvégeztél értünk.

Így kérünk, hogy őrizd meg a Benned való bizalomban, hitben naponként, és vezess kegyelmed szerint a Te utaidon.

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg minket!

Ámen.

269,1.4-5 ének

1. Is - ten - re bí - zom ma - ga - mat,
 Ő for - mált, tud - ja dol - go - mat,

Ma - gam - ban nem bíz - ha - tom;
 Lel - kem ez - zel biz - ta - tom.

E vi - lág szép for - má - ja

Az ő ke - ze mun - ká - ja.

Mit fé - lek? – mondom me - ré - sen:

Is - te - nem és A - tyám lé - sen.

4. A valóságos igaz jót / Az Úr meg nem tagadja;
 Nagy gazdagság és rakott bolt / Nem fő jó, ritkán adja.
 Ki az Isten tanácsát, / Megszívleli mondását,
 Azt ő Lelkével serkenti, / Gondját is megédesíti.
5. E világnak dicsősége / Igen hamar elmarad,
 Kit ma gondok sújtnak, végre / Holnap diadalt arat.
 Csak Atyámban bízhatom, / Ő megsegít, jól tudom,
 Mert az igazaknak Atyja / Hű szolgáját el nem hagyja.